

[Paul Westergaard.]

Ikke mindst i debatten forud for Danmarks beslutning om at indtræde i EF spillede disse miljøsyn en rolle, og da blev der lovet en stramning af naturfredningsloven for at neddæmpe de gemytter, som var særlig bekymrede på det område. netop fredningsplanudvalgenes udvidede virksomhed og øgede opgaver var en af de væsentlige garantier, som politikerne stillede befolkningen i udsigt, og som de altså også gennemførte med lovændringen for naturfredningslovens vedkommende. Men så kan man da heller ikke nu, så kort tid efter, se bort fra de garantier, man dengang udstedte, og begynde at øve en eller anden form for attentat imod dem.

Jeg vil gerne særlig fremhæve fredningsplanudvalgenes ankeret over for kommunalbestyrelsernes beslutninger ifølge miljølovens § 74 som noget ganske centralt i denne lovgivning, som man ikke bare kan slette med et pennestrøg, og det var forhåbentlig ikke det, regeringen skulle bruge udskydelsen af miljølovens ikrafttræden til 1. oktober til at få gennemført.

Man kan altid diskutere, hvilken organisationsmodel der er den bedste til at løse opgaverne, men fredningsplanudvalgene, som vi har dem, udmærker sig netop ved, at de er sammensat af et flertal af folkevalgte, kommunalt og amtskommunalt udpegede, repræsentanter og hertil repræsentanter for de naturvidenskabelige fagområder, for landbruget, for Danmarks Naturfredningsforening og for Friluftsrådet. Her er altså tilgodeset både de lokalpolitiske hensyn, de erhvervsfaglige hensyn og de tværpolitiske, tværgående, videnskabelige og alment folkelige interesser, i og for sig i en smukt afbalanceret helhed. Og så har vi fredningsplanudvalgenes sekretariater, hvor vi — det vil jeg gerne sige — hos et overraskende lille personale i betragtning af de meget omfattende opgaver har samlet en betydelig erfaring, en betydelig ekspertise, som ikke blot fredningsplanudvalgene, men også fredningsnævnet, overfredningsnævnet, Danmarks Naturfredningsforening og de kommunale og regionale planlægningsmyndigheder nyder godt af på forskellig måde.

Ikke mindst fredningssager, ved vi alle, kan det være forbundet med store praktiske og økonomiske problemer at gennemføre, også

problemer, som tit giver anledning til en meget engageret lokal debat. Jeg er bange for, at man ikke vil kunne magte opgaven med at tilgodese de langsigtede bevaringsinteresser, hvis man ikke råder over sagkyndige organer, der som fredningsplanudvalgene kan gå på tværs af de mere lokale økonomisk-politiske afgørelser på en forholdsvis uafhængig facon. Derfor kan jeg ganske enkelt ikke forestille mig, at amtsrådene på en for hele landets befolkning betryggende måde skulle kunne varetage disse fredningsopgaver.

Jeg tror i øvrigt heller ikke, at der vil være voldsom megen realitet i snakken om en administrativ forenkling ved at overføre fredningsplanudvalgenes opgaver til amtsrådene. For det første skal vel udvalgenes sekretariater på en eller anden måde følge med, og dernæst har ministeren — det er også allerede fremhævet — i sin redegørelse sagt, at det i hvert fald er en forudsætning; at de centrale fredningsmyndigheder udbygges væsentligt. Ministeren siger ikke og kan naturligvis ikke nu sige, hvad det nærmere betyder i administrationsomkostninger, og ministeren siger heller ikke, hvordan de centrale myndigheder skal kunne løse opgaverne uden den relativt uafhængige lokale sagkundskab, som fredningsplanudvalgene og deres sekretariater i dag repræsenterer.

Ministeren siger i sin redegørelse, at han for nylig har haft foreløbige drøftelser med en række institutioner og foreninger om sagen. Jeg går ud fra, at det bl. a. drejer sig om overfredningsnævnet, Danmarks Naturfredningsforening, Friluftsrådet, Naturfredningsrådet, og hvad de ellers hedder. Ministeren siger ikke, hvilket svar han fik fra disse institutioner og foreninger på denne tanke, men det vil jeg da gerne høre lidt mere om.

Sådan som tingene nu har udviklet sig i vores samfund med et stærkt voksende økonomisk pres på vores jord, på de rekreative områder og på vores resterende naturværdier, så er tiden bestemt ikke til at tage lettere på de almene befolkningsmæssige interesser, tværtimod. Det er heller ikke tiden til at gøre det til primært lokale anliggender. Bevarelsen af Danmarks naturværdier er et nationalt anliggende, og det er det høje tings ansvar.